

A Tale of A Tub

NEWSLETTER 10/2024

Image/Beeld: Patty Chang, *Glass Urinary Device*, 2017, hand-blown borosilicate glass, plastic and tape.

ENG (Scroll for Dutch)

Exhibition Opening:
Patty Chang: Glass Urinary Devices
September 14, 5-8pm

Join us next week for the opening of *Glass Urinary Devices*, an exhibition of sculptures by PATTY CHANG, with an accompanying bulletin text by general practitioner and street doctor MICHELLE VAN TONGERLOO

In 2015, artist Patty Chang followed the South-to-North Water Diversion Project, the longest aqueduct in the world, which brings water from southern to northern China. While walking, she

collected her urine in discarded plastic bottles found along the way, drawing a connection between the large-scale infrastructural attempt to control the flow of water and the uncontrollable flows of her own body. Once back in Boston, Chang made a series of hand-blown glass sculptures modelled on the plastic bottles that she utilised during her journey. For Chang's exhibition at *A Tale of A Tub*, a collection of these prosthetic-like sculptures will be presented on the ground floor, reflecting on the flow of water that once passed through the former washhouse alongside Chang's own ruminations on water as a metaphorical point of departure for geopolitics, human excess and waste.

The question of public sanitation sits very much on the surface of many Dutch cities—highly visible on the one hand, and eternally lacking on the other. Depending of course, on where you sit on the gender scale. As an example of this, at the end of the nineteenth century, the first 'pee curl' was installed by the Public Works Department of Amsterdam—a spiral-shaped steel urinal structure designed for men to pee in private in public, many of which are still standing today. A couple of decades later in 1928, the nation's capital established its first urinary committee titled 'Committee of Consultation on the Urinal Question in Amsterdam'. Yet despite this civic investment in managing sanitation health, the male-to-female ratio of public toilets has been historically skewed, with claims that women's toilets involved higher costs and that public toilets were intended for 'the man who works in the street' being waged in the face of complaints. Off the back of this, in 1969 the Dutch feminist group *Dolle Mina* campaigned for women's 'pee rights', a 'potty parity' push that has continued right up until this day—brought to even more public attention in the last ten years when, in 2015, Geerte Piening urinated in the street and refused to pay the fine in protest, a refusal that saw her go to court and the issue enter mainstream attention. Just this year, in response to public lobbying, €4 million has been pledged to installing wheelchair and gender accessible public toilets throughout major cities. Yet still now, it's hard to walk down the centre of Rotterdam on a busy weekend without only encountering a portable urinal installed for man's convenience.

The body and its confrontation with the realities of access has long underpinned the work of Patty Chang. Most known for her video and photographic work from the mid 1990s, through which she focused on the performing female body, her more recent works unpack the geographical and environmental realities of locations of political, cultural and personal significance. While a notable turn, bodily fluids continue to flow through her work, from urine to breast milk to tears. Here, Chang's glass urinary devices almost act as a hinge between her early feminist expressions and her later mediations on landscape—given their awareness of the gendered body and the limits to access it rubs up against within the public realm. Within the context of the Netherlands and the aforementioned history of public sanitation, Chang's series of sculptures, not coincidentally made from translucent glass, push at the visibility of our daily

encounters with problems of access, both within the domains of public health and beyond.

Accompanying the exhibition is a specially commissioned text by Rotterdam street doctor and general practitioner Michelle van Tongerloo. In this text, Tongerloo reflects on the realities of women's homelessness and sanitary care in the streets of Rotterdam. It will be published in our second bulletin—a newly established platform for a corresponding writing program, which experiments with different ways to talk about the content of our exhibitions.

NL

Tentoonstelling Opening:
Patty Chang: Glass Urinary Devices
14 september, 17.00-20.00

Kom volgende week naar de opening van Glass Urinary Devices, een tentoonstelling van sculpturen door PATTY CHANG, met een begeleidende bulletin tekst van huisarts en straatdokter MICHELLE VAN TONGERLOO

In 2015 volgde de Amerikaanse kunstenaar Patty Chang het South-to-North Water Diversion Project, het langste aquaduct ter wereld, dat water van Zuid- naar Noord-China brengt. Tijdens het wandelen verzamelde ze haar urine in afgedankte plastic flessen die ze onderweg vond, waarmee ze een verband legt tussen grootschalige infrastructurele beheersing van waterstromen en de oncontroleerbare stromen van haar eigen lichaam. Eenmaal terug in Boston maakte Chang een serie handgeblazen glassculpturen naar het voorbeeld van de plastic flessen die ze tijdens haar reis gebruikte. Voor Changs tentoonstelling in A Tale of A Tub zal op de begane grond een verzameling van deze prothese-achtige sculpturen worden gepresenteerd, die reflecteren op de waterstroom die ooit door het voormalige washuis stroomde, naast Changs eigen ideeën over water als een metaforisch startpunt naar geopolitiek, menselijke overdaad en verspilling.

De kwestie rond openbare sanitaire voorzieningen bevindt zich in veel Nederlandse steden aan de oppervlakte – aan de ene kant zeer zichtbaar en aan de andere kant altijd afwezig. Afhankelijk natuurlijk van hoe je je identificeert als gender. Bijvoorbeeld aan het eind van de negentiende eeuw werd door Rijkswaterstaat Amsterdam de eerste 'plaskrui' geïnstalleerd: een spiraalvormige stalen urinoirconstructie, ontworpen voor mannen om privé in het openbaar te plassen, die vandaag de dag nog steeds op veel plekken staan. Een paar decennia later, in 1928, richtte de hoofdstad zijn eerste urinecommissie op, getiteld 'Commissie van Overleg over het Urinoirvraagstuk in Amsterdam'. Maar ondanks deze

maatschappelijke investeringen in het beheer van sanitaire voorzieningen, is de man-vrouwverhouding bij openbare toiletten historisch altijd scheef geweest, met beweringen dat vrouwentoiletten hogere kosten met zich meebrachten en dat openbare toiletten bedoeld waren voor 'de man die op straat werkt'. Als gevolg hiervan voerde de Nederlandse feministische groep Dolle Mina in 1969 campagne voor de 'plasrechten' van vrouwen, een push voor 'wc-gelijkheid' die tot op de dag van vandaag voortduurt – en die de afgelopen tien jaar zelfs nog meer publieke aandacht heeft gekregen toen Geerte Piening in 2015 op straat urineerde en uit protest weigerde de boete te betalen, waardoor ze voor de rechter moest komen en de kwestie publieke aandacht kreeg. Dit jaar is als reactie op publieke lobby 4 miljoen euro toegezegd voor het installeren van rolstoel- en gendertoegankelijke openbare toiletten in grote steden. Toch kom je tijdens een druk weekend in het centrum van Rotterdam voornamelijk alleen urinoirs tegen voor het gemak van de man.

Het lichaam en de confrontatie met beperkte toegankelijkheid vormen al langer de basis voor het werk van Patty Chang. Ze werd het meest bekend om haar video- en fotowerk van midden jaren negentig, waarin ze focuste op de performance van het vrouwelijke lichaam, terwijl ze in haar recente werk geografische en ecologische locaties met een politieke, culturele en persoonlijke betekenis onderzoekt. Een opmerkelijke wending, al blijven lichaamsvloeistoffen door haar werk stromen, van urine tot moedermelk tot tranen. De glass urinary devices van Chang worden zo een schakel tussen haar vroege feministische uitingen en haar latere reflecties op het landschap – vanwege hun link met genderstereotypering en beperkingen in de publieke ruimte. Binnen de Nederlandse context en de bovengenoemde historie van openbare sanitaire voorzieningen, maakt Changs serie sculpturen, niet toevallig gemaakt van doorschijnend glas, de dagelijkse problematiek rond toegankelijkheid zichtbaar, zowel binnen de volksgezondheid als daarbuiten.

Bij de tentoonstelling verschijnt een speciaal in opdracht geschreven tekst van de Rotterdamse straatarts en huisarts Michelle van Tongerloo. In deze tekst reflecteert Tongerloo op de realiteit van het dakloos zijn voor vrouwen en de sanitaire voorzieningen in de straten van Rotterdam. Deze zal worden gepubliceerd in ons tweede bulletin – een nieuw opgericht platform voor een bijbehorend schrijfprogramma, dat op verschillende manieren experimenteert met de inhoud van onze tentoonstellingen.

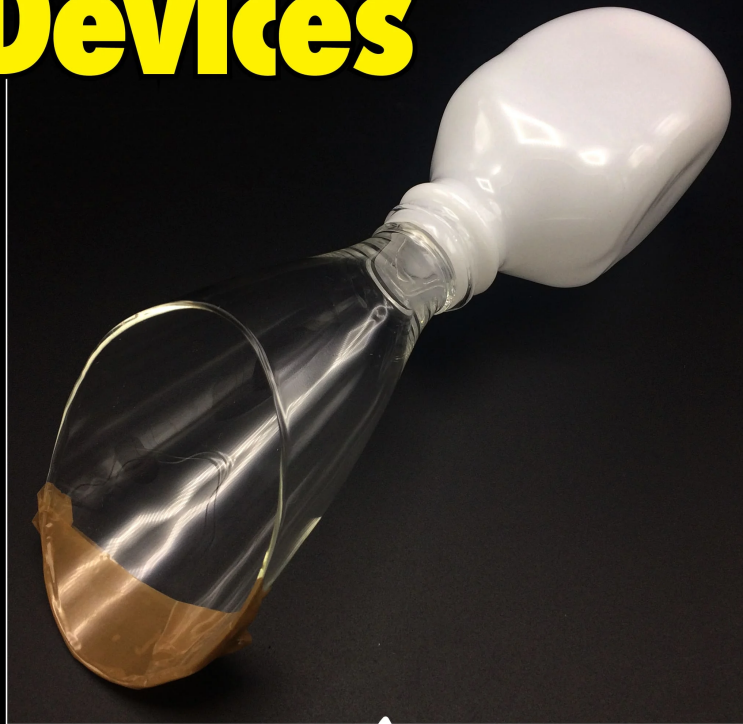
Patty Chang
September 14 – November 3, 2024

Guest writer: MICHELLE VAN TONGERLOO

JUSTUS VAN EFFENCOMPLEX, ROTTERDAM

WWW.ATALEOFATUB.ORG

Glass Urinary Devices

Patty Chang, Glass Urinary Device, 2017

T A L E O F A T U B.

A Tale of A Tub stands with Palestine. Donate [here](#) or [here](#) if you can, too.

A Tale of A Tub steunt Palestina. Doneer [hier](#) of [hier](#) als je kunt.

A Tale of A Tub

**JUSTUS VAN EFFENCOMPLEX
3027 TK, ROTTERDAM
THE NETHERLANDS**

Thursday to Sunday, 1-6pm

Instagram, Youtube, Facebook

**info@a-tub.org
www.ataleofatub.org**

You received this email because you signed up on our
website or made a purchase from us.

[Unsubscribe](#)

